

Nadat ze haar auto heeft geparkeerd, loopt Elena snel met de paraplu boven haar hoofd door de mistige regen naar de overkant, waar Caffè Nero is gelegen. Ze schudt haar paraplu uit voor ze de deur opent en naar binnengaat. Ze ziet hem meteen al zitten en blijft kort staan om hem eens goed te bekijken. Hij roert in het kopje dat voor hem staat en staart naar de inhoud ervan. Elena loopt glimlachend naar hem toe. Hij heeft niet in de gaten dat ze binnen is gekomen, zo diep is hij in zijn gedachten verzonken, totdat ze vlak voor hem staat. 'Hallo Willem,' zegt ze zacht en ze neemt tegenover hem plaats.

Overrompeld kijkt hij haar aan. 'Goedemorgen Elena, fijn dat je tijd voor me vrij kon maken voor ik weer naar Nederland vertrek.'

Elena knikt. 'Natuurlijk.' Ze schuifelt op haar stoel als Willem niets zegt en deelt mee dat ze ook even koffie gaat bestellen.

'Sorry.' Willem staat onmiddellijk op en in zijn haast klettert zijn stoel achterover. Met een rood hoofd zet hij hem weer overeind en mompelt dat hij de koffie wel gaat halen.

'Pijnlijk dit,' zegt hij wanneer hij weer tegenover haar gaat zitten.

Elena glimlacht en zegt dat het iedereen kan overkomen. Ze vraagt er onmiddellijk achteraan of hij al iets weet over Jenny die nu voor de tweede keer is verdwenen of van haar ontvoerder Lucas.

Willem schudt ongemakkelijk zijn hoofd. 'Nee, mijn Engelse collega Charles Carter doet er alles aan. Een team zoekt alle binnengekomen aanwijzingen na, maar ieder spoor dat er lijkt te zijn, loopt tot nu toe dood. Het is alsof ze beiden van de aardbodem zijn verdwenen. Ze hebben Lucas' auto ergens *in the middle of nowhere* in Schotland teruggevonden en hele gebieden daar in de buurt zijn uitgekamd, maar het is en blijft erg onherbergzaam gebied.'

'Fijn dat je bent teruggekomen om te helpen,' zegt Elena vriendelijk.

'Ik zou Jenny naar huis begeleiden, haar thuisbrengen bij haar moeder in Nederland.' Zijn blik dwaalt even door de ruimte. 'Ik had nog wat vakantiedagen staan en die kon ik opnemen. De zaak heeft me zo lang beziggehouden, je wil er dan bij zijn. Helaas moet ik nu wel weer terug.'

Elena rilt als ze denkt aan het broodmagere meisje met haar inwitte gezicht en schudt haar hoofd. 'Ik heb er een slecht gevoel over,' zegt ze

zacht. 'Er is tijd verloren op het moment dat jullie achter de verkeerde man aan gingen.'

Er ligt een bedachtzame blik in Willems ogen wanneer hij haar weer aankijkt.

'Het was wel Jenny die naar Max wees, dus ik begrijp dat jullie op het verkeerde been waren gezet. De reden waarom ze dat heeft gedaan daar kun je hooguit naar gissen, ik denk dat ze behoorlijk onder invloed van de echte dader, Lucas, stond,' zegt Elena vergoelijkend.

Willem grijpt haar hand vast en kijkt haar indringend aan. 'Wat als Elena, wat als...?'

Wanneer Elena haar hand wegrukt, vraagt hij haperend of ze niet liever terug naar Nederland wil. 'Je hebt het nogal voor je kiezen gehad, daarom kan ik me goed voorstellen dat je liever naar huis gaat. We hebben dan wel een klein probleempje aangezien ik je appartement huur, maar daar vinden we vast wel een oplossing voor,' zegt hij. Zijn wangen kleuren ondertussen zachtroze.

Meteen schieten haar bepaalde woorden van haar werkgever, waarvoor ze nu een kleine maand werkt, te binnen, en ze vraagt zich af of hij gelijk heeft. Max was enkele jaren geleden met zijn vrouw en twee kinderen naar het familielandgoed en de daarbij behorende stoeterij verhuisd en had het van een faillissement gered. Na een ongelukkig ongeval waarbij zijn vrouw van een paard was gevallen en de dood had gevonden, waren er met tussenpozen drie meisjes verdwenen.

Charles en Willem waren ervan overtuigd dat Max achter de verdwijningen zat, omdat Miranda, de eerste vrouw die was verdwenen, door hem verantwoordelijk werd gehouden voor het ongeval van zijn vrouw. Elena, overtuigd van Max' onschuld, had al het mogelijke gedaan om het tegendeel te bewijzen. Het was haar, niet zonder slag of stoot, gedeeltelijk gelukt om twijfel te zaaien. Haar eigen vertrouwen in hem wankelde zelfs bij tijd en wijle. Soms vroeg ze zich af of ze hem echt wel zo goed kende als ze dacht, of verblind werd door haar gevoel voor hem. Dit kwam ook omdat beide rechercheurs zeer sceptisch naar de bewijslast bleven kijken. Totdat de uitslag van het DNA-onderzoek duidelijk maakte dat Max' stiefbroer Lucas, de dader was.

Max vertelde in één van de dagen voor zijn arrestatie dat Willem volgens hem tot over zijn oren verliefd op haar was. Ze schudt zachtjes haar hoofd en kijkt naar de vriendelijke man voor haar. 'Nee, ik ga niet terug naar Nederland,' zegt ze gedecideerd. 'Max gaat naar Italië verhuizen en heeft me gevraagd mee te gaan. Ik ben nog wel van plan om langs te komen om wat zaken mee te nemen die ik nodig heb uit mijn appartement. Ik kan dan meteen mijn tante bezoeken en haar van mijn plannen op de hoogte stellen.'

'Wat ga je daar doen dan?' Zijn grote brede schouders hellen voorover.

‘Ongeveer hetzelfde dat ik nu doe, behalve dan de administratieve zaken. Dat is daar niet meer nodig.’

De stilte die valt voelt ongemakkelijk aan.

‘Is dat alles? De kinderen gaan naar school en zijn moeder is zeer zelfstandig. Wat moet je daar nog meer doen? Het huishouden?’ Willems stem klinkt schamper door de ruimte.

Elena kan niet anders dan concluderen dat Max gelijk heeft, want waarom moet hij zo onaardig doen? Ze was zo blij geweest toen Max haar voorstelde om met hem mee te gaan. Ze had er niet aan moeten denken om terug te gaan en haar oude bestaan weer op te pakken.

‘Maak je geen zorgen,’ zegt ze zo aardig mogelijk. ‘Ik red me wel.’ Het liefst zou ze nu weggaan, omdat ze niet op een soort kruisverhoor zit te wachten, maar omdat Willem de neef van haar beste vriendin is, besluit ze nog te blijven zitten.

Willem buigt nu helemaal over de tafel heen. ‘Elena, luister,’ zegt hij nadrukkelijk. ‘Ik heb Max’ familie van zijn vaders kant nageplozen. De Firenzo’s wonen in Napels, en hebben banden met Sicilië,’ zegt hij en hij kijkt er veelbetekenend bij. Hij wacht tot ze is uitgelachen voor hij verder spreekt. ‘Ze zijn rijk en oppermachtig. Ze laten niet met zich sollen en zetten alles naar hun hand. Kijk wat ze Charlotte, Max’ moeder hebben aangedaan,’ pleit hij onverstoorbaar verder.

Het begint van binnen te borrelen, toch weet Elena nog liefjes te vragen wat hij daar nu weer mee bedoelt. Ze luistert niet echt naar hem wanneer hij het voor haar al bekende verhaal vertelt dat na de dood van Ernesto, Max’ vader, Charlotte al snel verliefd werd op Dirk Meerdervoort, die een landgoed met een daarbij behorende stoeterij in Zuid-Engeland bezat, dat op de rand van de afgrond stond. Net als zijn zoon Lucas uit zijn eerste huwelijk beschikte hij nu eenmaal niet over de skills die je nodig hebt om een bedrijf te leiden. De Firenzo’s hadden al snel door waar het hem omging. Dus op het moment dat Charlotte, gebonden aan de voorwaarden van haar mans nalatenschap, toestemming vroeg voor haar huwelijk met Dirk, repten ze met geen woord over Dirks financiële situatie. Ze stemden in op strikte voorwaarden. Zo moest Charlotte afstand doen van haar aandelen in het familiebedrijf in ruil voor een afkoopsom, die in gedeelten zou worden uitbetaald en moest Dirk Max adopteren en opvoeden alsof het zijn eigen zoon was. Daarvoor in de plaats kreeg ze wel een grote som geld, maar bij lange na niet zoveel als ze had gehad wanneer ze niet met de man was getrouwd. Ze maalden niet om Charlotte en haar zoon. Het enige wat ze wilden was Charlotte’s rechten in handen zien te krijgen voor een appel en een ei.

‘Ik ben bekend met dat verhaal. Ze hebben trouwens wel altijd een oogje in het zeil gehouden,’ zegt Elena zodra Willem stilvalt.

‘Dat geloof je toch zelf niet? Max werd mishandeld door zijn stiefvader, zo erg dat zijn moeder hem naar een kostschool moest sturen.’

‘Waar de Firenzo’s voor hebben betaald,’ weerlegt Elena. Ze merkt dat het bloed in haar aderen steeds warmer wordt.

‘Omdat Charlotte nog wel zo kien is geweest om contractueel af te spreken dat de familie voor al Max’ opleidingskosten, ongeacht de hoogte ervan, zouden opdraaien.’

Elena perst haar lippen op elkaar. Dan vertelt ze hem dat Max zonder het te weten voor de Firenzo’s werkte, omdat ze hem een plaats in het bedrijf gunden, waarop Willem antwoordt dat ze dat alleen hebben gedaan omdat ze zelf geen nakomelingen hebben gekregen. ‘Ik zeg het je, hun eigenbelang staat altijd voorop.’

Er valt een stilte, en net op het moment dat Elena deze wil aangrijpen om het gesprek een andere wending te geven, vraagt Willem haar te kijken naar het gedrag van de verschillende familieleden op de dag dat ze hoorden dat de overblijfselen van het eerste meisje waren gevonden. ‘Ik zeg het je, de Firenzo’s hebben allemaal alleen hun eigen belang voor ogen.’

Elena haalt diep adem. Ze legt hem uit dat zij in eerste instantie ook heeft gedacht dat het hen helemaal niets deed, maar dat ze achteraf heeft begrepen dat het hen wel degelijk raakte. ‘Charlotte en Max hebben al vroeg geleerd hun werkelijke emoties niet te laten zien,’ zegt ze zacht. ‘Ze dachten dat Dirk daardoor minder vat op hen had en daarbij leerde Max van jongs af aan dat het bedrijf voorop stond. *The show must go on*, werd hem steeds voorgehouden. Wij hebben altijd het idee dat als iemand zijn emoties niet laat zien, dat ze er ook niet zijn, niks is minder waar.’

‘Wanneer ga je naar huis?’ vraagt ze er meteen achteraan. Ze reikt naar haar kopje en klokt in een paar teugen de al lauwe drank naar binnen. Snel staat ze op.

‘Sorry, ik ben te ver gegaan, dat komt omdat ik me zorgen maak. Ga nog even zitten. Alsjeblieft,’ zegt hij er smekend achteraan wanneer Elena weifelend blijft staan.

‘Alleen omdat ik je nog iets anders wil vragen,’ zegt ze aarzelend.

Hij is meteen één en al oor en buigt weer naar haar toe.

‘Willem,’ zegt ze zacht, ‘is er kans dat er nog een dossier is over het ongeluk waarbij mijn ouders zijn omgekomen en is het mogelijk dat ik de inhoud daarvan kan lezen?’